

3 גברים שאני יוצאם

מאת אנדרו בובל

תיאטרון
חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

תיאטרון
בית ליסין
הרבי ישראלי

זגרים שאני יוצאת

מאת אנדרו בובל

תרגום דורי פרנס
בימוי משה נאור
עיצוב תפאורה כנרת קיש
עיצוב תלבושות אורנה סמורגונסקי
מוזיקה שאול בסר
עיצוב תאורה קרן גרנק
תנועה שרון גל
עוזרת במאי דברת אסולין

משתתפים:
יונה אליאן-קשת פראן
גדי יגיל בוב
יעל וקשטיין פיפ
עידו רוזנברג מארק
מיכל עוזיאל רוזי
גיא גורביץ' בן

הצגה ראשונה: 1.6.2019

משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה

הסיגריות בהצגה מתעורבות צמחים ללא ניקוטין

"משפחה אמורה להעניק

ביטחון רגשי"
לקראת צאת ההצגה - שיחה אישית ורגשית
עם שחקני ההצגה

א.מ.: בתחילת השיחה, אולי תספרו לי קצת על הדמויות שאתם מגלמים ואיך הן מתחברות למארג המשפחתי של המחזה? כמובן, בלי לחולל ספוילרים...

יונה אליאן-קשת: אני פראן, האמא במשפחה הזאת. נשואה לבעלי בוב, שזה גדי, שניהם אנשים טובים. הוא קצת חסר אונים. אני לקחתי על עצמי את עול ניהול המשפחה כי בוב הוא זה "שמרכז", לא זה "שמנהל". בוב הוא אדם פתוח ורך, אבל, לדעתי, כאמא, אני צריכה לפעמים להכתיב דברים לילדים שלי. בתור פראן, אני בטוחה בעצמי וצודקת, בתור יונה - לא ממש.

גדי יגיל: אני בוב, לא בוב ספוג לא בוב הבנאי, אבא בוב. אדם טוב, פנסינור. אם אשתי במחזה היא הפרוזאק המשפחתי, אני הוואליום, אני המרגיע המשפחתי. אני מנסה לעצור את התפרקות המשפחה. אני אומר בהצגה: מה בסך הכל רצינו? לגדל ילדים שיהיו יותר טובים מאיתנו ושיבואו לבקר הרבה. טוב שיש לי את הגינה.

יעל וקשטיין: אני פיי, הבת הבכורה. עובדת במשרד החינוך, ואני בת בכורה קלאסית: מנסה ללמוד מהטעויות של אמא שלי ולפנות לכיוון אחר ממנה, ובסופו של דבר - מגלה שאני בדיוק כמוה. בכל זאת, אני אמיצה ומנסה ללכת בדרך משלי. אפשר להגיד שאני סוללת את הדרך לאחים ונאבקת בעצם לא רק בשביל עצמי, אלא גם בשבילם.

עידו רוזנברג: אני מארק, בן 32, הילד השני, הבן הבכור. מרוב שאני מנסה לרצות את ההורים ולהיות בכל מחיר הילד שהם רוצים, אני מסתכר כל הזמן בשאר מערכות היחסים שלי. לוקח לי זמן עד שאני מבין איך לשנות את זה. זה כרוך גם בהתמודדות עם סוד גדול שאני צריך לשמור מהם. בסוף, זה פורץ מתוכי, ואני כמו מישהו שמתחרר משלשלאות שכובלות אותו.

גיא גורביץ: אני בן. בן 29. אני זה שעושה כסף. איש עסקים. הייתי התינוק של המשפחה ונשארתי התינוק של אמא. וזה מוביל אותי לרצות להצליח יותר מאבא שלי - ולהראות לו שאני יותר מצליח

ממנו כל הזמן. בכלל, השקפת העולם הכלכלית שלי מאד שונה מאבא שלי. אצלי, המטרה מקדשת את כל האמצעים. בשביל להצליח, אני מסוגל לדרוך על אנשים. אני אולי יותר מפונק מהאחים האחרים, אבל בעצם גם מאד פגיע.

מיכל עוזיאל: אני רוזי. בת 19, בת הזקונים. כולם נורא אוהבים אותי ואני תמיד נורא בסדר עם כולם. כמו שבן הוא הבן של אמא, אני הבת של אבא, הילדה הקטנה שלו. אני בשלב בחיים שאני מחפשת את עצמי. רוצה להיות בוגרת וגדולה וממש עוד לא יודעת איך לעשות את זה. המחזה הזה הוא בעצם סיפור ההתבגרות שלי. זה המקור לשם של המחזה: בתחילת המחזה, הדברים שאני יודעת הם לא רבים. במהלך המחזה, אני נחשפת לעוד ועוד סודות ויודעת עוד ועוד דברים.

א.מ.: המחזה אמנם אוסטרלי, אבל הוא מדבר לכולם. אולי כי הוא עוסק בקונפליקט הקלאסי בין הכמיהה לחופש והצורך לביטחון רגשי. המחזה הזה בוודאי נגע בכם גם בצורה מאד אישית במהלך העבודה עליו...

גדי: ברור! כי משפחה זה כמעט הדבר הכי מסובך שיש, בכל סדר פסח כולנו מגלים את זה מחדש... **יונה:** אתה מצביע על אבסורד בשאלה: המשפחה אמורה להיות סידור מושלם של ביטחון רגשי, אבל רואים שהמסגרת הזאת היא לגמרי לא המקום הכי בטוח. וכן, המחזה הזה כל כך מדויק שהוא מספר את הסיפור של כולנו. היכולת של המחזאי לחדור לעולם המשפחתי, כמו בצילום רנטגן, היא מדהימה. **גיא:** המשפחה במחזה הזה היא מאד מלוכדת, ותחושת הביטחון היא אבסולוטית. אבל זאת רק אשליה. כי כשפצע אחד נפתח, זה מזעזע את כולם. זה עובר מאחד לשני כמו גל וכל המשפחה עוברת משבר זהות. המשפחה הזאת צריכה לעבור טיפול... **יונה:** המחזה הזה הוא הטיפול שלה. הם עוצרים לרגע את החיים ומשתדלים לטפל בפצעים.

לבחור בחופש. בשביל ההורים גם צריך לעשות ויתורים.

יעל: אנחנו לפעמים מרגשים כבולים, אבל לפעמים אלה כבלים שאנחנו שמים על עצמנו. ולפעמים, הם גם לא אמיתיים.

עידו: יצא לי הרבה לחשוב כמה אני בר מזל בזה שהמשפחה הפרטית שלי היא הפוכה מהמשפחה במחזה. אבל מצד שני, גם להכיר בזה שיש משפחות הרבה יותר גרועות מהמשפחה במחזה הזה. אולי בגלל ההכרה הזאת כל כך חשוב לי התפקיד הזה.

א.מ: תודה רבה לכם על השיחה הזאת, ובהצלחה בהצגה!

ראיין: **אבישי מילשטיין**, דרמטורג התיאטרון

רוצה לעשות משהו בשביל עצמי, אבל יש משפחה, ויש בן זוג וזה מצריך כל הזמן וויתורים. אבל אני חושבת שהיתרונות הם יותר גדולים מהחסרונות. כשאת מגיעה לגיל של ההורים שלך את מתחילה להבין.

יעל: היום הבן שלי הקטן רצה לאכול סוכריה על מקל לפני שהוא הולך לגן. אמרתי לו: "לא". התחיל סקנדל: "אז מעכשיו את לא אמא שלי", הוא נעמד ולא הסכים ללכת. "את רוצה להיות אמא שלי או לא?" אמרתי לו: "אני רוצה", "אז תני לי לאכול סוכריה". אמרתי לעצמי הנה זה מתחיל, מרד הנעורים, פשוט תהיי סבלנית...

עידו: כשאחי הגדול היה בצבא, הרגשתי שלאמא שלי קשה ושהיא רצתה אותי קרוב אליה. זה היה חשוב גם לי. עכשיו הוא בניו יורק ואני הייתי שם שנה, אבל בחרתי לחזור. בסיטואציה כזאת היה לי קשה

היה לי קשה להרגיש שאני מוותרת על החופש שלי ושומעת להם. הרגשתי שקשה להם לשחרר. **גדי:** לי קל מאד לשחרר, אבל הילדים שלי לא כל כך ממהרים להשתחרר. הם רצו למרוד ולעזוב את הבית. אוקיי. אז לאן הם הפליגו בדרכם? אני גר בטשרניחובסקי 45 והבן שלי גר בטשרניחובסקי 17. ועוד בן גר בפינת בוגרשוב. אני כאבא טוב בלשחרר, אבל הם לא תמיד כל כך טובים בלהשתחרר. אני הייתי ילד מצחיק והבדרן של הצופים, אבל שלחו אותי ללמוד חרטות מכונות. ההורים דאגו שיהיה לי מקצוע ועבדתי בבית חרושת לאלומיניום. אני זוכר שכשהייתי בלהקה צבאית ועולם הבידור גילה אותי, שאל אותי יום אחד אבא שלי "מה עם המסגרייה? דוד אלכס רוצה לתת לך אותה כשתשתחרר". **יונה:** משפחה דורשת המון הקרבה. צריך לגלות סבלנות ויכולת להקשיב ולהבליג, ויכולת לסלוח ולהכיל. אני כל הזמן בכדיקה של סדרי עדיפויות.

עידו: אני רואה את הקונפליקט שתיארת בין החופש לביטחון הרגשי כשצריך לחשוף סודות. עניינים של פרידות, פשעים, סכסוכים, דברים אישיים - מאד קשה לספר את זה למשפחה. הביטחון הרגשי גורם לך לפחד לאכזב. אין דבר יותר קשה מאשר לאכזב את ההורים. אבל אז, ההימנעות מלספר עושה שדברים פשוט מוכרחים להתפרץ.

א.מ: חלקתם בזמן החזרות בוודאי גם סיפורים אישיים שלכם שמתקשרים לנושאים האלה שהמחזה מטפל בהם.

מיכל: אני ניסיתי לממש את החופש שלי כשאמרתי להורים שלי שאני רוצה ללמוד משחק - הם אמרו לי לעשות קודם תואר, הם דאגו איך אתפרנס ופחדו שאכשל. אני לא מתחרטת על ששמעתי להם ועל התואר שעשיתי, אבל אני זוכרת להם את זה. ההורים היו רשת הגנה וביטחון ולמודי ניסיון - אבל

סיפור אוסטרלי על במה בינלאומית

סיפור על אובדן אמ, על חקירת הבית כמקרה, ועל יחסי ילד-הורה כנקודת מפתח.

הרעיון לבנות מחזה סביב סדרה של עונות הגיע מתוך אותה תחושה של חלופי הזמן ושל מעגל החיים, בעוד ילדה אחת גדלה אל עבר בגרות, ומגלה את הדברים, אביה גדל אל "הזדקנות", והדברים אשר הוא חשב שהיו נכונים מתחילים לאבד ודאות. המחזה עוסק כחוסן נפשי ובהתאוששות, בטרגדיות, ולמרות זאת - החיים נמשכים. זהו אחד הדברים שאנו למדים שהוא נכון - שאנו נאבד את אלו שאנו אוהבים, ועדיין עלינו להמשיך.

לאחר שנפטרה אמי, חזרתי לשלושת הבתים שבהם גרנו כשגדלתי, והסתכלתי אל מעבר לגדרות אל תוך החצרות האחוריות. הם השתנו כל כך, אך עדיין היו מלאי זיכרונות, אלו היו המקומות שבהם חיי המשפחה התרחשו. וכך, החצר האחורית הפכה לרקע האייקוני של המחזה.

כתבתי את הגרסה הראשונה של המחזה - סדרה של סצנות, של רעיונות ושל מקטעים, שכותרתם "מחיר האהבה". התכנסנו שוב כקבוצה לשבוע נוסף של סדנה. דיברנו. עיבדנו את הסצנות.

ואז התרחקתי. השתיתי. ידעתי לאיזה כיוון אני הולך. ובגלל כל העבודה שעשינו יחד בחדר, חוויות הצער שעברתי לאחרונה והגדילה שלי במשפחה קרובה אך מסובכת, היה לי עולם רגשי עשיר להישען עליו. ככל שהסתכלנו יותר, הצוות הקריאטיבי, על תמונות של קרודסון, כך מצאנו את עצמנו מדברים יותר על חלום שנמוג. הנוף הפרברי נראה מבטיח, אך הוא העביר מעט מדי עבור אלו אשר לכודים בתמונות. כל דור רודף אחר חלום. בוב ופראן נלחמו על חיים טובים יותר עבור עצמם ועבור ילדיהם, להיות נטולי חובות ולהעניק לילדים את החיים שלהם עצמם מעולם לא היו. ברגע שילדיהם יהיו מוגנים, הם יוכלו לצפות בהתרגשות לקצירת פירותיהם בעת הפרישה, אך אפשר לומר על כל הילדים כי הם רודפים אחר חלומות שדור הוריהם לא יכול להבין. ולבסוף, האמת הפשוטה של החיים - שכל דבר מת - מעמידה את כל החלומות באור חדש.

מאת המחזאי **אנדרו בובל**, מתוך ספר הדרכה למורים ותלמידים, נכתב על ידי **Scott Graham** נערך על ידי **Frantic Assembly**

כלב המחזה, אשר במהותו הוא אוסטרלי, אין דבר שקט ורגוע. המחזה הוא על משפחה, על אהבה, על אובדן ועל חלומות שנחשפים. הוא לוכד את השינוי הסוציולוגי-כלכלי של משפחה מהמעמד הבינוני באוסטרליה, מבין את הגיונים הפרובינציאליים של פרברי אדלייד, ואת הדאגות של דור אשר הקריב כל כך הרבה כדי לתת לדור הבא חיים שהם מעולם לא ידעו בעצמם. כל זאת בחצר האחורית אשר מארחת אירועים שונים בחיי המשפחה, בזמן שהשיחים ועץ הגומי גדלים סביבם.

עד כה, זה אוסטרלי מאוד, אך התמונות הן אוניברסליות. עצי הגומי ופרברי אדלייד הספציפיים הם רק פרטים. הדבר החשוב הוא העץ אשר רואה כל זאת וגדל עם המשפחה, ויחסי הקרבה ביניהם.

על תהליך הכתיבה

תהליך הכתיבה החל בסדרה של שיחות בין היוצרים וביני. התעניינתי בחיבור בין טקסט ובין תנועה. התעניינתי במציאת דרך להעביר את עבודתי לתיאטרון ולמרחב וויזואלי. זיהינו נקודת ייחוס משותפת - הצלם העכשווי האמריקני, גרגורי קרודסון והמרחבים הוויזואליים והרגשיים המהממים שלו בעבודותיו.

צוות יוצרים הורכב, כולל אותי. באנו יחד לסדנה הראשונה שלנו, אשר נמשכה שבוע. זה היה שלב המחקר והפיתוח. דיברנו, התדיינו, סיפרנו סיפורים, ובנינו סדרה של אלטורים אשר החלו לקבל אופי ומערכות יחסים. בשלב זה, לא היה לנו מושג על מה המחזה יהיה או איזו צורה ילבש. זו הייתה עבודת גישוש ממש.

עד סוף השבוע, היה לנו חומר גלם רב, אך שום דבר מוצק או מובנה דיו. כעת הייתה זו עבודתי ללכת ולכתוב את הטיטוטה הראשונה. לאחר זמן מה של התחמקות מכך, חלק הכרחי בכל תהליך, הסתכלתי מחדש על החומר.

בערך בזמן זה, אמא שלי חלתה ונפטרה די מהר. התאספנו סביב מיטת חוליה - אני, שלוש אחיותיי ודודתי - סיפרנו סיפורים וחלקנו צחוקים ושברון לב, בזמן שאמי עזבה אותנו אט-אט. זו הייתה תקופה מרגשת מאוד. עזבתי את הבית ואת העיר שם גדלתי עד גיל 20, לפני שלושים שנה. הייתי מוצף בתחושת הזמן החולף. כך האישי נמשך אל תוך העבודה.

לעצב את "דברים שאני יודעת"

אני יודעת שבמת התיאטרון שחורה
שקלעים הם אין-סוף שחור
שטבע על במה הופך לדימוי
שחתיכת גדר היא סימן לטריטוריה
שתלולית אדמה על במה היא דבר-מה שהוצא מהקשרו
שעלי שלכת הם געגוע
ששיחי ורדים דורשים טיפול
שכוכבים הם פלא

לעצב במה למחזה שהוא רק לכאורה מלודרמה משפחתית;
סיפור על זוגיות שנשחקה וידעה עליות ומורדות, ילדים המביאים
עמם אתגרים בלתי צפויים וסודות שנחשפים.
כאשר למעשה זהו מעין טקס אשכבה, שבו המשתתפים מעלים
זיכרונות משותפים ופרטיים. זהו הרהור אודות ארעיות הדברים,
עונות השנה החולפות וכמותם החיים החולפים והקורות אותם.
הבמה הזו אינה "בית" במובן הפיזי של המילה. זו במה השואפת
להיות הזכרות בתחושת בית. פרגמנטים, שכמו מחשבות מהבהבות,
באים ונמוגים. מחפשים אחיזה, מבקשים להכות שורש.

בני המשפחה מעלים כאוב את בית ילדותם, נזכרים בפרטים
מעברם וממשפחתם, שלא תשוב עוד להיות כשהיתה.

כנרת קיש, מעצבת התפאורה

דברים שאני לא יודעת

מאוסטרליה יכולה לאפיין כל משפחה ממוצעת בישראל.

פראן ובוב, זוג ההורים במחזה מצפים מילדיהם לעשות את הדברים "הנכונים" בחיים, ובכך להיות מותאמים לציפיותיהם מהם. להתחתן, ללדת ילדים, לגור קרוב אליהם. אך ככל שהמחזה מתפתח, הדברים שנחשבו כ"נכונים" וידועים מראש, מתחילים לאבד מוודאותם ומקבלים תפניות מפתיעות.

רוזי, בת הזקונים, יוצאת מהבית ל"טיול הגדול" שלה בעולם, בדומה לטיול "אחרי צבא" שנהוג אצלנו. רוזי עושה את המסע שלה במרחב הגיאוגרפי, במעין מסע של חיפוש וגילוי עצמי, היא פוגשת את עצמה וברגע של התפכחות כואבת היא אומרת על המסע שלה: "זו דרך לפגוש אנשים, אבל לפגוש אנשים זה יותר קשה ממה שנדמה לך". ה"אנשים" שרוזי מדברת עליהם הם הדמויות ההוריות בעולמה הפנימי והדיאלוג שיש בתוכה איתם, ודמויות ההורים ואחיה במהלך המחזה אותם היא פוגשת במציאות

שמו של המחזה "דברים שאני יודעת" מעורר שאלה: אילו דברים "אני יודעת"? ומי זו ה"אני"? האם כותרת המחזה מכוונת לאם המשפחה פראן, שחושבת שהיא "יודעת" מה נכון ומה לא נכון בחיים, או אולי ה"אני" הוא יותר כללי ומרמז לגורל הידוע מראש? ואולי זו רוזי, בת הזקונים שנוסעת "יודעת" לטיול התבגרות, ולאחר התפכחות מכאיבה בטיול היא חוזרת הביתה לגלות עד כמה מעט היא ידעה על עצמה ועל בני משפחתה. המרחב בין הידוע והמוכר לבין מה שאינו ידוע, חדש ומפתיע, הוא המרחב שבו מתרחש המחזה. במרחב זה הדמויות במחזה נתונות במתח שבין מימוש הפוטנציאל האישי של כל אחת מהן, והתחלה חדשה אל מול כבלי המציאות והניסיון להשתחרר, ולהיות מעבר למה שידוע ומוכתב מראש.

המחזה מתרחש בבית המשפחה, בפרבר דרומי של אדלייד, עיר פרובינציאלית באוסטרליה שאינו שונה מכל פרבר של מעמד בינוני בכל מקום אחר בעולם. ואמנם, ההתרחשות האנושית בין בני המשפחה

החיצונית. כל אחד מבני המשפחה פוגש ונפגש עם עצמו ועם שאר בני המשפחה, והמעבר בין העולם שבחוץ לבין העולם הפנימי של כל אחת מהדמויות מאפיין את כל מהלך המחזה. הדינמיקה שמתרחשת אם כך ביניהם ובתוכם, מניעה את כל המחזה קדימה ופנימה, למפגש של כל אחד עם האחרים ועם עצמו.

המקום שבו מתרחשים המפגשים של בני המשפחה אינו משתנה לאורך המחזה, עונות השנה מתחלפות כמדי שנה, כל אחת מהדמויות משתנה או מבקשת להשתנות במהלך המחזה.

באחת השורות במחזה, בוב, אבי המשפחה, אומר: "זה לא היה אמור להיות ככה... חשבתי שהם יהיו כמונו. אבל יותר טובים מאיתנו. גרסאות משופרות שלנו... חשבתי שהם יחיו קרוב... שהנכדים יבואו לישון אצל סבוס וסבתושו..."

המחזאי שם בפיו של בוב אמת רגשית כואבת כשכוב מתבונן על עצמו ועל אהבתו לילדיו, שהיתה מונעת מציפיות שלו שיהיו כמוהו ובדמותו. בוב נאלץ להתפכח מהחלום שילדיו יוכלו לחיות חיים טובים יותר ממנו, ואולי בכך יספקו לו אישור על

אבהות טובה. האם, פראן מנציחה את ציפיותיה לילדיה, איך הם צריכים להיות ולחיות. מול ציפיות אלה מתקוממים הילדים, כל אחד בדרכו. כל אחד מהם מנסה לפלס לו את דרכו הייחודית, להשתחרר מכבלי ציפיות ההורים ולקיים לעצמו חיים אותנטיים ונפרדים מבוב ופראן. הם מבקשים להשתחרר מכבליהם של "עצמי כוזב" שמותאם לסביבה ולציפיות החברה ולחיות את ה"עצמי האמיתי" שלהם שהוא אישי יותר ואותנטי. נדמה שכל המחזה נע במתח ובתנועה בין העצמי האמיתי והעצמי הכוזב, והאפשרות לממש את תוכניות העצמי האמיתי נתקלות על פי רוב באכזבה מצד ההורים. ההורים - בוב ופראן נדרשים לעבור תהליך של אבל על מי שדמיינו שילדיהם יהיו ולקבל את זהותם ובחירותיהם האישיות בתהליך של אובדן חלומות שנחלמו על ידי ההורים והתפכחות כואבת אך תומכת.

קן קפלן פסיכואנליטקאית, פסיכולוגית קלינית
www.psychologia.co.il

רנדי לרכומב

מסרטי הנוספים:

Edge of Darkness, Blessed, The Book of Revelation, Head On, Lust, The Fisherman's Wake, Piccolo Mondo, Strictly Ballroom, Lantana, In the Shadow, Most Wanted Man.

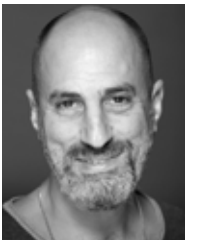
דברים שאני יודעת הוצג לראשונה בתיאטרון הממלכתי של דרום אוסטרליה ו-Frantic Assembly ב-2016, לאחר מכן הוצג בבריטניה.

אנדרו בובל מחזה

אחד המחזאים הידועים והמצליחים ביותר באוסטרליה. מחזותיו הוצגו ברחבי אוסטרליה ובעולם. The Secret River הועלה ב-2013 בפסטיבל סידני ב-Roslyn Packer Theatre. When the Rain Stops Falling הועלה ב-2008 בפסטיבל אדלייד לאומניות והוצג ברחבי אוסטרליה ומחוץ לאוסטרליה וזכה בפרסים.

עבודותיו הקודמות לתיאטרון כוללות Holy Day, Who's Afraid of the Working Class, Speaking in Tongues, Scenes From a Separation, Ship of Fools, After Dinner, The Ballad of Lois Ryan and State of Defense.

After Dinner הועלה שוב בתיאטרון סידני ב-2015 ובתיאטרון הממלכתי של דרום אוסטרליה ב-2018. בימים אלו הוא מעבד לקולנוע את הספר האמריקאי Stoner, by John Williams.

משה נאור בימוי

משמש כמנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008, שירת בתיאטרון צהל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב 1997. בין ההצגות שביים - בתיאטרון חיפה: יש רופא באולם (בשיתוף הבימה), על מי ועל מה, משפחת ישראל, סוחרי גומי, הצמא והרעב, המקום ממנו באתי, מי דואג לילד, איזרל ז'ורנאל, אנשים קשים, גזע, החייל האמיץ שוויק (בשיתוף הבימה), גיבור הלבוב, שעה של שקט (בשיתוף תיאטרון בית ליסין) גלנגרי גלן רוס - מכונת הכסף, בעלים ונשים ע"פ וודי אלן (כתיבת מחזה עם עמיר קליגר ובימוי). בתיאטרון חיפה בשיתוף הקאמרי: שמו הולך לפני (זוכת פרס התיאטרון 2008) ימי שליש עם מורי, כולם היו בני (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011), שיגעון באופרה. בתיאטרון הקאמרי: שמנה, הכתובה. בתיאטרון הבימה: נודניק, כתב וביים את פחד קהל בצוותא. ערס פואטי עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים. מחזמר עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב. בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: הלילה הזה (הצגת השנה לנוער לשנת 2008). תום-כמה סיבות לחיות (תיאטרונט).

דורי פרנס תרגום

בין תרגומיו - בתיאטרון בית ליסין: פיאף, הדבר האמיתי, ברנשים וחיכות, חיים פרטיים, אלוהי הקטל, חלום של לילה בלב קיץ, תקלה קלה, שם פרטי, האמת, סיפור ישן חדש, ארוחת פרידה, האבא, שעה של שקט (בשיתוף תיאטרון חיפה), אילוף הסוררת, השקר. בתיאטרון הבימה: הברווזון, הסוחר מוונציה, ערי מדבר אחרות, פתאום בא סתיו, נעצר בחצות, קורילאנוס, שייקספיר מאוהב, אמא אמרה שאסור, מי מפחד מוויגיניה וולף. בתיאטרון הקאמרי: כובע הקש האיטלקי, פרק ב, קוויאר ועדשים, מלון פלאזה, המלך ליר, בואינג בואינג, אמדאוס, כסף הולך ושווא, ווייצק, קומדיה של טעויות, איש קטן מה עכשיו (תרגום ועיבוד), מקבת, סיראנו דה ברז'ראק, אופרה בגרוש מצחיקונת. בתיאטרון חיפה: המלט, רומאו ויוליה, אירמה לה-דוס, הדוכסית מאמלפי, פיגמליון, מי דואג לילד, שגעון באופרה. בתיאטרון גשר: עניין של סגנון, הלילה ה-12, אותלו. בתיאטרון החאן: השחקן, נדלן, הזמרת קירחת יותר, הקיץ, אדמה קדושה, בעלי המתוק ואשתי היקרה, הקסם הגדול, משחק של אהבה ומזל. בתיאטרון באר שבע: החולה המדומה, המון רעש על לא כלום, סובייר. באנסמבל עתים: שלוש אחיות, הדיבוק, הטייפ האחרון של קראפ, המלך הולך למות, פר גינט. בתיאטרון הערבי-יהודי: שרופים. זכה מספר פעמים בפרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום, ובפרס התיאטרון הישראלי על תרגום ב-2008, 2010, 2011, 2013, 2014. זוכה פרס לנדאו 2016. כמו כן הלחין מוזיקה להצגות רבות ויצירות מוזיקליות שונות.

נרית קיש עיצוב תפאורה

בוגרת תואר שני במגמה לעיצוב תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. מלמדת עיצוב במה באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה האחרונות - בתיאטרון בית ליסין: האבא, טרטיף, אנשים מקומות ודברים. בתיאטרון הבימה: המלך ליר. בתיאטרון חיפה: גלנגרי גלן רוס, על מי ועל מה. בתיאטרון באר שבע: הורים אומים. בקבוצת תיאטרון רות קנר: שעת הגלגול, הוא הולך בשדות, עלילות חומית. בתיאטרון תמונע: אהבה וכסף. Theatre J (Washington D.C.): Pangs of the messiah, Mikveh.

אורנה סמורגונסקי עיצוב תלבושות

בוגרת אוניברסיטת תל אביב, החוג לתיאטרון. בין עבודותיה - בתיאטרון בית ליסין: אמנות, סילביה, שבעה, ספר הג'ונגל, ערפל, טוב, המים זוכרים, זקן, ארוחה עם חברים, אלטלנה, תאונה, הקונצרט, מבזק, חדשות, סליחות, מה עושים עם ג'ני, אונור, פלדה, נערי ההיסטוריה, תנאים של חיבה, מראה מעל הגשר, סוסים על כביש גהה, עובד בשביל שניים, אלה גרוסמן, על אהבה וחברות, ביבר הזכוכית, אילוף הסוררת, חוף דייטונה, השחקנית, לצאת מהארון, האורחת, קוראים לו מלך, ההצגה חייבת להיגמר, החדר האחורי (בשיתוף הקאמרי), חייית מחמד, השקר, משרתם של שני אדונים, אנשים מקומות ודברים, שבעה, משפחה חמה. בתיאטרון הקאמרי: חברות הכי טובות, הורדוס, לייזטרטה 2000, הרב קמע, אשה בעל בית, מילאנס, המפיקים, מותו של סוכן, יומן חוף בריטון, כנר על הגג, היה או לא היה, תרה, ינטל, הבדלה, גטו, איחש פישר, האריסטוקרטים, סוף טוב, קברט, סטמפניו, ריצ'רד השני והשלישי, רומן משפחתי, מקבת, שיגעון באופרה (בשיתוף ת. חיפה), דבר מצחיק קרה, מקבת, הפושעים החדשים, גורדיש, חולה אהבה משיכון ג', ציד המכשפות, המורדים (בשיתוף הבימה), רומאו ואמא. בתיאטרון הבימה: חבילות מאמריקה, תמרה, כולם אוהבים את אופל, ציד המכשפות, הדיבוק, מועדון האלמנות העליזות, התקווה. בתיאטרון חיפה: להיות או להיות, אותלו, הכפיל, המיליונרית מנאפולי. בתיאטרון באר שבע: המתחזה. במדיטק: מקס ומוריצ, נחמן, המלאך (בשיתוף בית ליסין). עיצבה תלבושות לאופרה בבוקו בטוקיו. באופרה הישראלית: סלומה.

שאול בסר מוזיקה

בוגר הניו סקול יוניברסיטי בניו יורק. מעבודותיו בתיאטרון - בתיאטרון חיפה: בעלים ונשים (מועמד לפרס התיאטרון). בתיאטרון חיפה בשיתוף בית ליסין: שעה אחת של שקט. בתיאטרון המעבדה: ווייצק. בתיאטרון הרצליה: בעלת הארמון. בתיאטרון עת: מסיבת יום הולדת. בפסטיבל עכו: אותה הפעם, פסיעות, עיניים עצומות. בידיש שפיל: ילדה יפה, בעלת הארמון. בקולנוע: גט - המשפט של ויוויאן אמסלם (מועמד לפרסי אופיר על מוזיקה מקורית), ישמח חתני (מועמד לפרסי אופיר על מוזיקה מקורית), עיניים פקוחות לרווחה, נחמה, פעמוני רוח. בטלוויזיה (מוזיקה מקורית): הצרות שלי עם נשים. אלבומים: album fall 2012, הים לקח הים נתן - הופעה ואלבום מתוך הספר אותו הים של עמוס עוז. אישה נוסעת - לאורה ריבלין (לחנים). מעלי דממה - הפקה מוזיקלית לאלבום של האהבה עוזרי.

קרן גרנק עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייק, האגם המזוהב, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, מכולת (בשיתוף הקאמרי). סוסים על כביש גהה, אז בפראג, עובד בשביל שניים, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, טרטיף, המוגבלים, לחנך את ריטה, עקר בית, חתולה על גג פח לוהט, אלה גרוסמן, אילוף הסוררת, לצאת מהארון, האורחת, אנשים מקומות ודברים, שבעה. בתיאטרון הקאמרי: רומאו ויוליה, האריסטוקרטים, לילה לא שקט, הבדלה, אמדאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, מותו של סוכן, יומן חוף בריטון, באדנהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, המלט, דמוקרטיה, הם יורים גם בסוסים, מקבת, סיראנו דה ברז'ראק, דבר מצחיק קרה, אלקטרה, הפושעים החדשים, תעלת בלאומליך, שיער, על האש, סיפור הפרברים, מפיסטו, אנה, מצחיקונת, הילד חולם, שורת המקלה. בתיאטרון הבימה: ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, טייפ, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אליס בארץ הפלאות, צורה לאהבה, גברתי הנאוה, אויטה, פרידה, שייקספיר מאוהב, עלובי החיים, עושה כרצונו, מיקה שלי. בתיאטרון חיפה: מי דואג לילד, בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי), שלא תתעורר הילדה, איש הכריות. בתיאטרון המסחרי: ביילי אליוט, היירספריי, סאלח שבת. זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב התאורה להמלט (2005) ומקבת (2014).

שרון גל תנועה

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול למחול בסמינר הקיבוצים (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה (2009-2014). בין עבודותיה: בתיאטרון בית ליסין: אוסלו. פסטיבל עכו 2018: תופס רגע. בסמינר הקיבוצים: ביאטריצה (בשיתוף צוותא), מגירות. בתיאטרון הבימה: החוטם (זוכת פרס התיאטרון 2009 בכוריאוגרפיה), מסייה דה פורסוניאק, ארץ חדשה השבועה, המאהב, המצפן, אלוהים מחכה בתחנה, חיזור גורלי, אבא גוריו, נעצר בחצות, מה עושים עם ג'ני?, מוטרפים מאהבה, פליישר, סיפור פשוט, הצמה של אבא, LOVE, LOVE, LOVE, שייקספיר מאוהב, פילומנה, אמא אמרה שאסור, עושה כרצונו, התקווה, גבעת חלפון אינה עונה, החולה המדומה. בתיאטרון החאן: האדרת. בתיאטרון גשר: מסעות אודיסאוס. בתיאטרון חיפה: חמור שכולו תכלת, אמא תרזה איננה, יש רופא באולם. במדיטק: מופע זוגי, מושלמת, ילד בית העץ, נשיקה בכיס, המסע המופלא לארץ המילים. בתיאטרון ארצי לילדים ונוער: הטפיר שאיש לא מכיר. בתיאטרון אלעד: מסע מעבר להרים, רומיאו ויוליה. בחג המחזמר: משיח. זוכת פרס ע"ש אלה דן לשנת 2015.

מיכל עוזיאל רוזי

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לינשטיין, 2018. בעלת תואר ראשון BA בתיאטרון וספרות, מגמת כתיבה יוצרת מטעם אוניברסיטת תל אביב לשנת 2015. במסגרת לימודיה השתתפה בהצגות: הנשים האבודות מטרויה, בית הרוחות. זוכת פרס השחקנית הטובה ביותר במסגרת שני פסטיבלים בינלאומיים לבתי ספר למשחק שהתקיימו בברנו, צ'כיה וברטיסלבה, סלובקיה.

גיא גורביץ' בן

בוגר הסטודיו למשחק ע"ש ניסן נתיב תל אביב, 2013. שחקן אנסמבל תיאטרון החאן 2014-2018. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון חיפה: על מי ועל מה. בטלוויזיה: הפסיכולוגית, שב"ס (כאן 11). סיבוב שני, כיפת ברזל (קשת 12). מגן-דוד דרום (רשת 13) בקולנוע: ילד טוב ירושלים, התגנבות יחידים.

יונה אליאן-קשת פראן

למדה תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. השתתפה בהצגות - בתיאטרון בית ליסין: מורה שיגעון, זוג פתוח, הזוג המוזר, ביאנקו, מי מפחד מוורגיניה וולף, קול קטן, תשוקה, מירל'ה אפרת, צור וירושלים, פלדה, פילומנה (1993, 2005), אהבת חיי, מייק, תנאים של חיבה, עלמה ורות, שיינדלה, 33 וריאציות, הפרדס, בית מרקחת שטרן-בלום, ביבר הזכוכית, הקומה השלישית. בתיאטרון הקאמרי: ביוגרפיה, יום אחד מתעוררים, הן לא תקחהו עמך. בתיאטרון באר שבע: ועידת פסגה, מירנדולינה, אם הבית, יתוש בראש. בתיאטרון הבימה: חלום ליל קיץ, מי תהום, הלילה ה-12, חתונת הדמים, פירוד זמני, מעגל הגיר הקווקאזי, טרטיף, רוח האש. בתיאטרון חיפה: מהומה רבה על לא דבר. בתיאטרון יידישפיל: מירל'ה אפרת. בתיאטרון המסחרי: זוג גרוש, פאדם פאדם, נוסטלגיה זה לא מה שהיה. כן כיכבה בסרטים ובהפקות בינלאומיות: נורית, שלושה ועוד אחת, תלווה את אשתך, יעקב ורחל, החורף האחרון, כיכר החלומות, קוראים לי שמיל, רחוב 60, יופי של צרות, האיטלקים באים. בטלוויזיה - הגישה תכניות: שלוש ארבע חמש וחצי, משהו מהסרטים, סטייל תכנית שבועית, הביילויים תכנית תרבות שבועית בערוץ 2. בסדרות בטלוויזיה: גילמה את הנזי ברנד בקסטנר, מרחב ירקון, אשה אחרת, זיננה, שלושה, סברי מרגן. זוכת פרס קלצ'קין - קרן התרבות אמריקה-ישראל 2008. זוכת פרס מפעל חיים בתיאטרון.

גדי יגיל בוב

כוכב להקת פיקוד צפון 5-1963. החל את דרכו בתיאטרון העממי בנאסר-א-דין ובתיאטרון הקאמרי בעוץ לי גוץ' לי והאדרת. כיכב בהצגות התיאטרון המוסיקלי של גיורא גודיק איש למנשה, הלו דולי. ב-1970 הופיע בתוכנית יחיד חיי כלב שהוצגה מעל 600 פעם. בהמשך הופיע בתוכניות היחיד חיקיתי לך ארצי ועובר ושב. ביידיש הופיע לראשונה ב-1970 בשירי החומש בתיאטרון העממי, ובמגילה בטלוויזיה. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: סקאפיו, יחפים בפארק, האורחת, מר גרין. בתיאטרון הקאמרי: הרטיטי את לבי, משפחה חמה, גטו, איש קטן מה עכשיו, דבר מצחיק קרה, איבוב, אח יקר, אופרה בגרוש. בתיאטרון יידישפיל: אני לא רפופרט, מנגינה שבלב, דזיגאן ושומכר לנצח, גבריטיג. בתיאטרון באר שבע: כסף קל, חלום ליל קיץ, ד"ר דוליטל. בטלוויזיה: הופיע בתוכניות יחיד מזל כוכב, הערב עם גדי יגיל ובסדרות שכנים, המובילים, נבסו. בקולנוע: כץ וקרסו, שוד הטלפונים הגדול, השכונה שלנו ועוד. זוכה פרס אמ"י על מפעל חיים, 2016. זוכה פרס מפעל חיים בתיאטרון.

יעל וקשטיין פיפ

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לינשטיין, 2011. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: שם פרטי, 33 וריאציות, אז בפראג, בית מרקחת שטרן-בלום, האבא, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, הר לא אז, הסודות. בתיאטרון הערבי-עברי ביפו: בינתיים ימשיך להיות פה קר. במסגרת לימודיה השתתפה בהצגות: צומת וולקן, חקירה אינטימית, יונים חרשים, כל הזעם הזה, עמק המוות. בית אריאלה: מכתבי אהבה. השתתפה בפסטיבל בברטיסלבה, סלובקיה בהצגה היעלמות.

עידו רוזנברג מארק

בוגר תלמה ילון. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. זוכה פרס צבי קליר על הצטיינות בשלוש שנות הלימוד. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: נערי ההיסטוריה, אביב מתעורר, אחים בדם, הקוסם מארץ עוץ, מר גרין. בתיאטרון הקאמרי: סיפור הפרברים, שיער, סיראנו דה ברזאק, דבר מצחיק קרה, שיגעון באופרה (בשיתוף תיאטרון חיפה), ריצ'ארד השלישי, האריסטוקרטים, כנר על הגג, משפחה חמה, ע'71. בתיאטרון הבימה: העז או מי זאת סילביה, אכזר ורחום, הכבש הששה עשר, אנטיגונה (בשיתוף הקאמרי), חברון (בשיתוף הקאמרי), יוסף וכתונת הפסים המשגעת, בראבו! - שרים 90. מאור מימון הפקות: היירספריי. בתיאטרון הספריה: משהו יפה, אחים בדם, הלילה הקצר ביותר בשנה, קברט, הטוב הרע והנערה. בטלוויזיה: תמיד אותו חלום, חקירה פנימית, חטופים, מעורב ירושלמי, החיים זה לא הכל. מלמד ומביים בבית"ס תלמה ילון ובבית צבי.

CARELINE

המסקרה
הנמכרת
ביותר!

BE BOLD

מסקרה עם מברשת ייחודית המגיעה לכל ריס וריס, גם לקטנים ביותר...
• מברשת סיליקון זעירת ממדים • מעניקה נפח, אורך וברק במשיחה אחת • היפואלרגנית

להשיג ברשתות הפארם, באתר CARELINE.CO.IL ובאפליקציה

סמל המסדה

רפרטואר בית ליסין תיאטרון הבי ישראלי 2019-20

מחזאות ישראלית

קופסה שחורה מאת ובבימוי חנן שניר עפ"י ספרו של עמוס עוז	עבדאללה שוורץ מחזה ישראלי חדש מאת רמי ורד בימוי: רוני פינקוביץ'	משפחה חמה מאת ענת גוב בימוי: רוני פינקוביץ'	לילה אחד, מרקוביץ' מחזה ישראלי חדש מאת יאב שוטן-גושן ועירד רובינשטיין עפ"י ספרה של איילת גונדר-גושן בימוי: עירד רובינשטיין
בעלת הבית מחזה ישראלי חדש מאת שלומית ארנון בר-לב וליאת פישמן לני עפ"י ספרה של נעה ידלין	אפס ביחסי אנוש קומדיה מוזיקלית מאת אורן יעקובי עפ"י סרטה של טליה לביא בימוי: עידו רוזנברג	היורשת מחזה ישראלי חדש מאת גורן אגמון בימוי: אלון אופיר	אינטימיות מחזה ישראלי חדש מאת רוני קובן בימוי: רוני פינקוביץ'
	שבעה מאת שמואל הספרי בימוי: כפיר אזולאי		

מחזאות בינלאומית

אנשים, מקומות ודברים מאת דנקן מקמילן תרגום: עידו ריקלין בימוי: רוני פינקוביץ'	השקר מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: ליאור אשכנזי	מר גרין מאת ג'ף בארון תרגום: עידו ריקלין בימוי: נתן דטנר
משרתם של שני אדונים מאת קרלו גולדוני נוסח עברי: ניסים אלוני בימוי: אודי בן משה	הזוג המוזר - הגרסה הנשית מאת ניל סיימון תרגום: שלמה מושקוביץ' בימוי: רוני פינקוביץ'	שיעור ריקוד מאת מארק סנט ז'רמן תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: מירי לזר
בעין הסערה מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: כפיר אזולאי	דברים שאני יודעת מאת אנדרו בובל תרגום: דורי פרנס בימוי: משה נאור בשיתוף תיאטרון חיפה	אוסלו מאת ג'י. טי. רוג'רס תרגום: אבישי מילשטיין בימוי: אילן רון

תיאטרון בית ליסין

מייסודה של ההסתדרות הכללית. פועל בסיועם של: משרד התרבות והספורט, עיריית תל-אביב-יפו
רח' דיזנגוף 101 ת"א, המשרדים: בית כלל, רח' דריואנוב 5 ת"א
טלפון: 03-7255300 קופה: 03-7255333 פקס: 03-5241333 www.lessin.co.il

צוות תיאטרון חיפה

דירקטוריון תיאטרון חיפה

יושב ראש הדירקטוריון הרב דב חיון

חברי דירקטוריון חדוה אלמוג, משה פרץ, ירון פיינשטון,

רו"ח גלית יחזקאלי, רבקה איזיקוביץ, ד"ר אסתי גולן,

תמי ברק

מנכ"ל ניצה בן צבי

מנהל אמנותי משה נאור

יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב, עו"ד יעריה אייל

ועדת ביקורת יו"ר רו"ח מרי סבג

רו"ח יוליה מרזליאקוב

רו"ח מבקר זאב שלום

מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

מנהלת "החיפאית" – אנסמבל תיאטרון חיפה: רוני ברודצקי

שחקני "החיפאית": ג'רמי אלפסי, שירה בליץ, אדר בק,

אורי גוב, אוריה יבלונבסקי, ליאור לב, יואל רוזנקיאר,

רון ריכטר, מאשה שמוליאן

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין

מזכירת התיאטרון ורדית כהן

מנהלת שיווק מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן, אודיה רוזנק

מנהל טכני עופר טל

מנהל הפקות דור שלום

חשבת רקפת בלומנפלד

קב"ט שושני מרקוביץ

הנהלת חשבונות מרינה גנדין

דוברות ויחסי ציבור "בירן תקשורת"

סטודיו עיצוב דותן-לידז"

צוות טכני

תפעול שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, עוז שליין,

מיכאל ניבטובסקי, דימיטרי סקרינקה, טימותי סליצקי,

אלדד מיכאלי, שי סיני, אייל זילברשטיין

סאונד ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, דודי עשור

חשמל ותאורה חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי,

דימה אלטמן, רומן אורין, ליאור לוין

הלבשה לובה גלפרין, ויקי אזולאי, ששה צ'רנין,

עמליה זכריה

מתפרה סרגיי קאשין

איפור ופאות לודה גולדברג, טניה שפק

אביזרים ענת זמיר

מנהלי הצגה יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר,

עמליה זכריה

אחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדרונקו

שירות לקוחות ומנויים

אחראי משמרת יובל יאירי, רמי אלקסלסי

נציגים אורלי קוטיק, הילה אטיאס, רועי דגן, חנא לאון,

נורית דרייפוס, רוי קייסי, לאוניד קרסנר

דיילים

אחראי משמרת אסף ברנשטוק, הלנה גולדמן,

אביטל גולדמן, אופיר יוסף

דיילים אנה לוי, אור אביב, לימור ארמה, טלי ביסקר,

מתן גרנר, יותם קנובל, נוי רז, קרן זיסמן, שני כסיף,

שיר ראבד, עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, דינה קורח,

יפתח ינקו, אורן סלמנדר, שי עקיבא, עוז קרא, בר אביב,

ענבר אבני, קארין ליאחובצקי, לב אביב.

רפרטואר תיאטרון חיפה

חצוצרה בואדי

מאת ובבימוי: שמואל הספרי
ע"פ ספרו של סמי מיכאל

בילי שוורץ

מאת: אוהד חיטמן ושירלי דשא
בימוי: דניאל אפרת

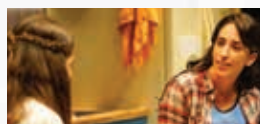
של מי החיים האלה

מאת: בריאן קלארק
בימוי: אלון אופיר

יש רופא באולם

בשיתוף תיאטרון הבימה
מאת: ריי קוני | בימוי: משה נאור

על מי ועל מה

מאת: איאד אקטאר
תרגום ובימוי: משה נאור

אנשים טובים

מאת: דיוויד לינדסי-אביר
בימוי: איציק ויינגרטן

לילה טוב אמא

מאת: מרשה טורמן
בימוי: איציק ויינגרטן

פאקינג תתעוררו

מאת ובבימוי: יעל טל

אמסטרדם

מאת: מאיה ערד יסעור
בימוי: מור פרנק

איך לקום מכסא

מאת ובבימוי: רוני ברודצקי

אקווריום

עיבוד ובימוי: רוני ברודצקי

הקטר האמיץ

כתיבת מחזה: חילו חנאן

הלילה השנים-עשר

מאת: וויליאם שקספיר
בימוי: רוני ברודצקי

אם פתאום אפגוש אריה

בשיתוף תזמורת המהפכה
מאת: ענבל סמדר
בימוי: רוני ברודצקי

הרפתקאות חמור שכולו תכלת

עיבוד ובימוי: שי פיטובסקי
ע"פ ספרו של נחום גושמן

ביוש

מאת ובבימוי: חלי קניזו שחר,
בני יזרעאל

זיתים

כתיבה ובימוי: רובי קסוס

הנשים של ג'ק

מאת: ניל סיימון
בימוי: אלון אופיר

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

04-8600500

www.ht1.co.il

בקרוב! Coming Soon

מכתב לנועה

בשיתוף תיאטרון ארצי לילדים ולנוער
מאת: גורן אגמון | בימוי: נתן דסנר

ג'נטלי

מחזמר ישראלי מקורי
מאת: שירי נדב-נאור
בימוי: משה נאור

04-8600500

www.ht1.co.il

תיאטרון חיפה

תיאטרון יוצר שינוי

ללקוחות
כל הבנקים

פיקדון אננס

עם ריבית מעולה שמטפסת ועולה

סוזי טובי
מנהלת לקוחות
מזרחי-טפחות

פיקדון אננס החדש נותן לכם ריבית מעולה, שמטפסת ועולה ולא תלויה בריבית במשק.
זה עוד לא הכול, בפיקדון אננס אפשר לעזוב באמצע התקופה
ועדיין ליהנות מהריבית הגבוהה.

מזרחי טפחות

לפרטים נוספים חייגו *8860

סכום הפקדה מינימלי בפיקדון: 50,000 ₪. סכום הפקדה מקסימלי בפיקדון: 10,000,000 ₪. החל מתום 3 שנים ממועד ההפקדה, משיכה בכל יום עסקים. הבנק רשאי לשנות את התנאים בכל עת וללא הודעה מוקדמת. פרטי ההצעה המחייבים הינם בהתאם לתנאי הפיקדונות ובכפוף אליהם. מיסוי - חייב במס בשיעור של 15% ליחיד (שיעור המס כפוף לשינויים על פי דין).

transform by night

sound sleep cocoon
transformative night gel-cream

dermalogica
a skin care system researched and developed by The International Dermal Institute

glow by day

sound sleep cocoon

קרם-ג'ל לשימוש בלילה,
לשינה איכותית ולטרנספורמציה אופטימלית של העור.

dermalogica

לרכישה בנקודות המכירה המורשות ובאתר האונליין
dermalogica.co.il

Things I Know to Be True

by Andrew Bovell

Translated by **Dori Parnes**

Director **Moshe Naor**

Set design **Kinereth Kisch**

Costume Design **Orna Smorgonsky**

Music **Shaul Besser**

Lighting Design **Keren Grank**

Movement **Sharon Gal**

Assistant director **Dovrat Asulin**

CAST

Yona Elian-keshet Fran

Gadi Yagil Bob

Yael Vekstein Pip

Ido Rozenberg Mark

Michal Uziel Rosie

Guy Gurevich Ben

THINGS I KNOW TO BE TRUE was first
produced by The State Theatre Company
of South Australia and Frantic Assembly
in 2016.

Things I Know to Be True

by Andrew Bovell

HAIFA
THEATRE
Create. Change.

